

lyse Lykke, som hun en Gang havde drømt om at kunne naa ogsaa for sig selv.

Og Emanuel? Ogsaa for ham vilde hun snart blive en tung Lænke, som han ønskede sig Mod til at afryste. Hun havde i denne Tid mærket paa hundrede Ting, hvorledes han i Tankerne allerede levede i et Liv, der var hende fjernt, og som hun aldrig kunde blive i Stand til at dele med ham. Hun vidste, at han ikke vilde færdes længe i sin gamle Vennekreds, før han selv kom til at føle det dybe Svælg, der nu skilte ham og hende; og det vilde da komme over ham som en Befrielse, naar hun en Dag skrev til ham, at hun ikke mere vilde vende tilbage, at han var fri, og at det vilde være frugtesløst af ham at forsøge paa at faa hende til at forandre sin Beslutning.

Hun bebrejdede ham intet. Hun anklagede kun sig selv, fordi hun havde været saa hovmodig at tro, at hun havde sin Plads paa de høje Bænke. Ja, egentlig var hun ikke en Gang overrasket over, hvad der i den sidste Tid var sket. Det undrede hende snarere, at det ikke var sket for længe siden. De sidste syv Aars Oplevelser havde saa ofte forekommet hende besynderligt uvirkelige. Hun havde kunnet overfaldes af den Følelse, at hun